

[Finansministeren.]

Nr. 145. Disse 370 000 Kr., som de sønderjydske Tjenestetillæg androg i 1920, er for øvrigt af sig selv reduceret ikke saa lidt, nemlig med ca. en Trediedel, saa de nu kun udgør 240 000 Kr. Dette er sket væsentligt ved, at der er inddraget en Del Embeder, jeg skal nævne Søndre Landsret og Amtsassessorerne, og ved, at der er sket Dødsfald og Afskedigelser paa Grund af Sygdom o. s. v. Nok er det, der har fundet en Afgang Sted, som har reduceret dette Beløb med ca. en Trediedel. Det, der nu foreslaas, er at reducere Beløbet efter Forholdet mellem Pristallet i Februar 1920 og det nuværende Pristal, og dette giver afrundet en Reduktion med 20 pCt. Og det er da kun rimeligt, naar man reducerer det her, saa ogsaa at reducere paa et andet Punkt, nemlig paa det 1600 Kr.s Huelejevederlag, som var fastsat i Loven af 1920; det bør selvfølgelig ogsaa reduceres med 20 pCt., naar man reducerer selve Tillæget med dette Tal.

Det er jo et kildent og vanskeligt Omraade, man her bevæger sig paa, og da det er ganske givet — og derom har jeg erkundiget mig ved en meget i Enkeltheder gaaende Undersøgelse —, at der virkelig er givet bindende Løfter af den daværende Administration, og at de Tjenestemænd, som modtog Embederne dernede, gennemgaaende har modtaget dem under den nævnte bestemte Forudsætning, har det været mig meget magtpaaliggende, at det, der blev foreslaaet her, var i fuld Overensstemmelse med Synsmaaderne hos de vedkommende Embedsmandsklasser. Jeg har da haft en Forhandling med Danske Statsembedsmands Samraad og med Centralorganisation II. (Embedsklasserne), hvilke repræsenterer de Klasser, som samtlige de Tjenestemænd, det her drejer sig om, tilhører, og i denne Forhandling har desuden deltaget flere af de i Sønderjylland ansatte Tjenestemænd. Det glæder mig at kunne sige, at der er opnaaet fuld Overensstemmelse om dette Forslag, saaledes at det er tiltraadt af de to Organisationer. Forslaget er desuden forelagt for Lønningsraadet, der ligeledes har ydet det sin Tilslutning.

Andre Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa, jeg skal kun anbefale det til velvillig og hurtig Behandling.

Første Næstformand (Pinstrup): Dernæst har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det i Dag anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte

Forslag til Lov vedrørende Udvandring. Vor Udvandringslovgivning er, som mange ærede Medlemmer vil vide, af meget gammel Dato, idet Hovedloven er af 1. Maj 1868 med en Tillægslov af 25. Marts 1872. Loven af 1868 angik, som det den Gang var ret selvfølgelig, i det væsentlige kun den indirekte Befordring af Udvandrere, det vil sige Befordring af Udvandrere med andre Nationers Udvandrerkskibe, idet direkte Befordring af Udvandrere — altsaa Befordring med danske dertil indrettede Udvandrerkskibe — paa den Tid i det hele taget ikke fandt Sted. Man indskrænkede sig derfor i Loven af 1868 til at bemyndige Justitsministeriet til at give detaillerede Regler for Tilsynet med direkte Befordring, svarende til dem, der i Loven var givet for den indirekte Befordrings Vedkommende. Ved Loven af 1872 ændredes der ikke væsentligt heri, idet denne Lov var foranlediget ved Nødvendigheden af, at der etableredes et vist Tilsyn med Befordringen fra dansk Havn til fremmede Havne, særlig engelske Havne, hvorfra Udvandrerne i Almindelighed befordredes videre, idet det viste sig, at et langt større Tal gik med de engelske Linier og altsaa fik Sørejsen til England som Indledning til den lange Rejse, end man havde regnet med, idet man havde forudsat, at Udvandringen i Almindelighed vilde foregaa over Hamborg.

I Forbindelse med Behandlingen af disse to Love i Rigsdagen blev der rejst en hel Række Spørgsmaal, som var Udtryk for et vist Fremsyn, men som man dog ikke naaede at faa optaget i Lovgivningen, og som Tiden er gaaet, er det blevet mere og mere utvivlsomt, at den gældende Ordning er mangelfuld.

For det første er Udvandringsvæsenet med sine forskellige Sider for lidt centraliseret. Disse Spørgsmaal behandles efter deres forskellige Art under forskellige Ministerier, i Udenrigs-, i Justits- og i Indenrigsministeriet, saaledes at en samlet Behandling af dette Problem overhovedet ikke finder Sted, og som Følge deraf er ogsaa ethvert Initiativ til Forbedringer af den bestaaende Ordning og til en nærmere Udvikling af de mange Spørgsmaal, som knytter sig til Udvandring, hidtil ganske udeblevet. Navnlig Oplysningsarbejdet kan ikke siges at være tilfredsstillende ordnet. Udenrigsministeriets Oplysningsbureau for Erhvervene, der som en af sine Opgaver har at tilvejebringe Oplysning om udenlandske Forhold af Interesse for Udvandrere, har, saa længe det har bestaaet, vel været besøgt af et betydeligt Tal af Udvandrere, men dog kun af et Mindretal. Hvad angaar Udvand-